

Frøkongen eller Jernhenrik

I gamle dage, dengang man kunne få sine ønsker opfyldt, levede der en konge, som havde en datter, der var så dejlig, at selv solen, der dog har set så meget kønt, undredes, hver gang den skinnede på hende. I nærheden af slottet lå der en stor, mørk skov, og der inde var der en brønd under en gammel lind. Når det var meget varmt, gik kongedatteren ud i skoven og satte sig ved vandet, og når hun kedede sig, spillede hun bold med en guldkugle, som var hendes kæreste legetøj.

En dag skete der det uheld, at hun ikke greb kuglen igen. Den rullede væk fra hende lige ud i vandet. Hun fulgte den med øjnene, men den forsvandt, og brønden var så dyb, at man slet ikke kunne se bunden. Hun gav sig til at græde, højere og højere, og var meget fortvivlet. På en gang hørte hun en stemme: "Hvad er der dog i vejen, lille prinsesse, du græder jo, så det kunne røre en sten." Da hun vendte sig om, så hun en frø, som stak sit ækle, tykke hoved op af vandet. "Å er det dig, gamle vandhund," sagde hun, "jeg græder, fordi min guldkugle er faldet i brønden." - "Vær bare rolig," sagde frøen, "jeg skal nok hjælpe dig. Hvad får jeg, når jeg skaffer dig dit legetøj igen?" - "Alt, hvad du vil," svarede kongedatteren, "mine klæder, mine perler og mine ædelstene, og hvis du bryder dig om det, må du også gerne få min guldkrone." - "Mange tak," sagde frøen, "alt det bryder jeg mig ikke om. Men vil du love mig at holde af mig og lege med mig og lade mig sidde ved siden af dig ved bordet og spise af din tallerken og drikke af dit bæger og sove hos dig i din seng, så skal jeg dykke ned og hente din guldkugle." - "Jeg lover dig det alt sammen, når du blot vil hente min kugle," svarede hun. Men ved sig selv tænkte hun: Sikken en tosset frø! Den kan da ikke være min legekammerat. Den må nok pænt blive nede hos de andre frøer og kvække.

Frøen dykkede nu ned og kom lidt efter op igen med kuglen i munden. Den lagde den i græsset, og kongedatteren tog den henrykt og løb af sted med den. "Vent lidt," råbte frøen, "tag mig med. Jeg kan ikke løbe så hurtigt som du." Men det nyttede ikke, at den kvækkede så højt, den kunne. Hun hørte det ikke, men skyndte sig hjem og havde snart glemt den stakkels, grimme frø.

Næste dag, da den lille prinsesse og kongen og hele

hoffet sad og spiste til middag, hørte hun noget, der kom op ad marmortrappen, plask, plask. Så blev der banket på døren, og en stemme råbte: "Luk op, lille prinsesse." Hun gik hen for at se, hvem det var, og da hun lukkede op, sad frøen udenfor. Hun smækkede døren i og satte sig hen til bordet igen, men hun var slet ikke rigtig glad. Kongen kunne nok se, at der var noget i vejen med hende og spørge: "Hvad er det, du sidder og er bange for? Står der en kæmpe derude og vil tage dig?" - "Nej, det er ingen kæmpe," svarede hun, "det er en væmmelig frø." - "Men hvad vil den dog?" - "Å far, da jeg i går sad ude ved brønden og spillede bold, faldt kuglen i vandet. Så græd jeg, og frøen hentede den til mig, og så måtte jeg love den, at den skulle være min legekammerat. Men jeg var rigtig nok sikker på, at den ikke kunne komme op af vandet. Nu står den derude og vil ind." Imidlertid bankede frøen nok en gang og råbte:

"Lille prinsesse
luk døren op,
jeg står herude og venter.
Den løn, du mig loved
ved brønden i går,
kommer jeg
nu og henter."

Da sagde kongen: "Hvad du har lovet, skal du holde. Gå straks hen og luk op." Hun gjorde, som han sagde, og frøen kom ind og hoppede lige i hælene på hende hen til hendes stol. "Løft mig op," sagde den. Prinsessen gjorde det, men ikke før kongen sagde, hun skulle. Da frøen først var kommet op på stolen, ville den op på bordet, og da den var kommet derop, sagde den: "Skyd så din guld tallerken hen til mig, så spiser vi sammen." Hun gjorde det, men man kunne nok se, at hun ikke holdt af det. Frøen lod sig maden smage, men hver mundfuld blev siddende hende i halsen. "Nu er jeg træt," sagde den, da den havde spist, "bær mig nu ind i din stue, så lægger vi os til at sove i din silkeseng." Hun begyndte at græde, for hun var bange for den kolde frø, og turde ikke røre ved den, og nu skulle den ligge i hendes hvide, bløde seng! Men kongen blev vred og sagde: "Du skal ikke bagefter foragte den, der hjalp dig i din nød." Hun tog den så

med to fingre og satte den i en krog inde i sin stue. Da hun havde lagt sig i sin seng, kom den kravlende og sagde: "Jeg er træt, jeg vil sove lige så godt som du. Hvis du ikke tager mig op til dig, siger jeg det til din far." Så blev kongedatteren for alvor vred, tog frøen og kastede den af alle kræfter mod væggen: "Nu kan du vel få hvilet dig nok, din væmmelige frø," råbte hun.

Men i det samme blev hun helt forskrækket, for i stedet for frøen stod der en kongesøn med kønne, gode øjne og så på hende. Han fortalte, at en ond heks havde forvandlet ham til en frø, og kongedatteren var den eneste, der kunne frelse ham. Hun løb efter sin far, og da han havde hørt historien, bestemte han, at kongesønnen skulle giftes med prinsessen. Så gik de i seng, og da solen næste morgen vækkede dem, holdt der en vogn, forspændt med otte hvide heste. De havde hvide strudsfer på hovedet og var spændt fast med guldkæder. Bagpå stod vognen den tro Henrik, den unge konges tjener. Han havde været så bedrøvet, fordi hans herre var forhekset til en frø, at han havde lagt tre jernbånd om sit hjerte, for ikke at det skulle briste af sorg. Den tro Henrik løftede nu kongesønnen og prinsessen ind i vognen, og stillede sig bagved dem, og hans hjerte svulmede af glæde over, at hans herre var frelst.

Da de havde kørt et stykke, hørte kongesønnen, at der var noget bagved ham, der knagede, som om det gik itu. Han vendte sig om og sagde:

"Hørte du Henrik, aksens brast?"

"Nej, herre, vognen går støt og fast,
det var kun det bånd, jeg bar om mit hjerte,
at ikke det skulle briste af smerte,
da I måtte friste et kummerligt liv
hos frøer og tudser blandt tang og siv."

To gange endnu hørte kongesønnen noget, der knagede, og begge gange troede han, at vognen gik itu. Men det var kun jernbåndene om den tro Henriks hjerte, der sprang, fordi hans bryst var fyldt af lykke over, at hans herre var frelst.

* * *